simisse peále kuulda. Láks siis torni ukse pole, wõttis sedda lahti ja hüdis ka seált üllespiddi: Kes on siin tornis? Kui on, siis tulgo julgeste ja ilma wibimatta mahha! Keik waikne assi. Tük aega pärrast sai treppist mahha üks noor tüttarlaps, kedda sündis arwata kaksteistkümmend aastat wanna. Tullise wärristussega langes temma põlwili kirriko õppetaja jalge ette mahha, ja et sanud essi otsa ei sannagi suust üllesanda, senni kui teine tedda üllestõstis, tedda pehme ja lahke sannaga melitas, mõda pallet sillitas ja temma käest küssis, kuidas temma olleks seie sanud ja mis asja pärrast? Siis wast hakkas lapsele keel jälle suhho sündima ja ütles ikka weel sure wärristussega: „Minno waene emma, kes pärrast issa surma meil lastel üksnes abbiks ja toitjaks olli, sai issa matmisse päwal seltsammast hirmsast surma haigussest omma wiimse otsa peále. Üks hea naber tulli tänna hommiko meid waatma, ja kui olli emma haigust selgesis

ärratunnud, siis ütles temma, et muud abbi ei olle selle samma okse kõhho tõbbe wasto, kui saaks kest ö aial, kohhe mil kel kaksteistkümmend täis lõnud, kirriko torni kella seest nattukest rookest mahha õrutada ja pimaga sisse wõtta. Selle sanna peále wõtsin tuggewat nugga kätte ja nattukest leiba kasa, läksin kirriko senni kui koggodus weel kous olli, petsin ennast Altari tahha ärra ni kaua et rahwas olleks kirrikust lahkund; ootsin weel seál kohhal senni kui kirrikomees kirriko uksed olli lukko pannud ja ärralãinud. Ollin kuulnud, et uksi sünniks hõlpsaste seest lahti wõtta. Astusin siis wälja, wõtsin omma leiwa pallukest ja kui weel nattuke pääw olli astusin torni treppidest üles kellade kohhani. Seál piddin ehk rohkeminne kui kolm tundi wahtima, enne kui kel olli kaksteistkümmend lõnud. Keik liikmed ja südda ollid kül hirmo ja wärristust täis; agga se mõtte ja lotus jälle, et emmale sedda wimist abbi sest ommast nou-

Eesti-ma rahwa Kalender 1853, lk. 2